

LOTTE
PETERSEN **EEN**
KLEINE
INGREEP

kluitman

*As my memory rests,
but never forgets what I lost...
Wake me up, when September ends.
Green Day, 2004*

Wil je op de hoogte blijven van de boeken die in de novellelijn verschijnen?
Volg dan @kluitman_nouvelles op Instagram.

Nur 284-285 / W062601

Bisac YAF062000 / YAF056000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXVI Tekst: Lotte Petersen

Omslagontwerp: Sanneke Vlam, sproud.nl

Omslagbeeld: © Shutterstock, by StreetOnCamara_Comeback

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor
het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl



BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

PROLOOG

Maart, 2050

Ben ik dood? Leef ik? Hang ik ergens tussen de twee in?

Mijn lichaam voelt zwaar. Hoe hard ik het ook probeer, ik kan me niet bewegen.

Een kloppende pijn verspreidt zich door mijn hoofd. Mijn spieren voelen stram. Eén vinger, het moet lukken om één vinger te bewegen.

Mijn lichaam reageert niet. Alles voelt doof. Koud. Alsof mijn lichaam niet van mij is.

Hallo? Kan iemand me horen? Ik probeer mijn stem te gebruiken. Mijn mond open te doen. Geluid te produceren. Het lukt niet. Niks lukt. Ik ben een lappenpop.

Een stekende pijn nu, in mijn arm deze keer. Ik herinner me de wond. Het bloed dat stroomde. Hoelang geleden was dat? Hoelang lig ik hier al?

Ik ben elk besef van tijd kwijt. En dat is niet het enige wat ik kwijt zal raken.

Er klinken voetstappen in de kamer. Ze komen dichterbij. Nu weet ik het zeker. Mijn lot is onomkeerbaar. Alles is voorbij.

HOOFDSTUK 1

Vier weken eerder

LUCY

Mijn wekker gaat om zes uur, maar om vijf voor zes sta ik al naast mijn bed. Ik pak een handdoek uit de kast, loop naar de badkamer en spring onder de douche. Eén minuut warm, dan één minuut koud. Vroeger, toen water minder schaars was, hadden we twee minuten van elk. Gelukkig ben ik er handig in geworden om me snel te wassen. Zelfs mijn haren kan ik meepakken in die korte tijd. Mijn moeder heeft er gisteren nog een flink stuk van afgeknipt, dat scheelt.

Na een korte alarmtoon, stopt het water met stromen. Ik droog me af en stop het opgevangen water met de zeepresten in het reservoir, zodat mijn vader er dit weekend de auto mee kan wassen. Dat is hard nodig, vonden we allemaal.

Ik föhn mijn haar en neem mijn vitaminepillen. Eenmaal terug in mijn slaapkamer, trek ik de kleren aan die ik gisteravond al heb

klaargelegd. Een grijze broek, een witte blouse en zwarte schoenen met een lage hak. De schoenen zijn eigenlijk van mijn oudere zus Pixie, maar die draagt ze niet. Ze komt nauwelijks nog buiten.

Als ik beneden kom, zitten mijn ouders al aan het ontbijt. Het ruikt lekker in de kamer, naar versgemalen koffie. *Zou het?*

‘Jij bent lekker op tijd,’ zegt mam, terwijl ze met haar voet de stoel tegenover haar naar achteren schuift.

‘Dat ben ik toch altijd,’ zeg ik. Mijn stem klinkt een beetje schor. Ik schraap meteen mijn keel.

‘Heb je er zin in?’ vraagt pap, terwijl hij een kop koffie voor me inschenkt. *Dus toch!*

‘Koffie?’ vraag ik verbaasd.

‘Het is een speciale dag vandaag,’ reageert hij met een knipoog.

Ik zou willen dat koffie niet zo ongelofelijk duur was, want ik ben er gek op. We drinken het helaas alleen op feest- en verjaardagen. En op de eerste werkdag van mijn nieuwe stage, blijkbaar.

‘Ik heb er zin in,’ antwoord ik paps vraag.

‘Maar?’ vraagt mam aarzelend. Ze kijkt me aan, afwachtend en geconcentreerd, alsof ze iets van mijn gezicht probeert te lezen.

‘Zenuwachtig,’ geef ik toe.

Mam glimlacht en pap legt bemoedigend zijn hand op de mijne. ‘Dat is logisch, ergens beginnen is altijd spannend,’ zegt hij. ‘Maar je gaat het geweldig doen. Geen zorgen.’

Ik knik dankbaar en laat mijn blik glijden over wat er op tafel staat. Crackers, roggebrood, smeerkaas en notenpasta. Eigenlijk heb ik nergens zin in. Ik ben vast te gespannen om een hap door mijn keel te krijgen.

‘Is het oké als ik het ontbijt oversla? Ik heb geen trek.’

Mam kijkt me onderzoekend aan. ‘Heb je je vitaminepillen genomen?’

Ik knik. ‘Ja.’

‘Allemaal?’

Ik knik nogmaals.

‘Vooruit,’ zegt mam. ‘Maar maak er geen gewoonte van, dat briljante brein van jou heeft brandstof nodig.’

Ik schud mijn hoofd en lach. Mijn moeder weet dat haar trots me ongemakkelijk maakt. Toch vind ik het stiekem ook leuk. Toen ik mijn ouders vertelde dat ik geselecteerd was voor een stageplek bij Donum, begonnen ze zo hard te juichen dat de burens kwamen klagen. Dat moment zal ik nooit vergeten.

‘Trouwens Luce, je hoeft vandaag niet bij Pixie langs te gaan als je geen tijd hebt. Dat is geen probleem. Ze zal het wel begrijpen.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Hou op, natuurlijk ga ik langs.’

Mijn ouders denken misschien dat ik dit uit liefdadigheid doe, maar dat is onzin. Ik ga graag naar Pixie toe en ik kan niet wachten om haar straks alles te vertellen over mijn eerste stagedag. Dat ze niets terug kan zeggen, kan me niet schelen.

Nadat ik een paar minuten gezeten heb, wordt de onrust in mijn lijf me te veel. Ik sta op en recht mijn schouders. ‘Ik ga maar eens.’

Mam glimlacht. ‘Onze dochter wordt een wetenschapper,’ zegt ze met glimmende ogen en ze drinkt het laatste slokje van haar koffie.

Ik neem de bus. Vanaf de halte is het nog ongeveer tien minuten lopen. Donum ligt op een afgesloten terrein, door de meeste mensen het MAP genoemd: het Medisch Academisch Park. Behalve Donum zitten daar nog andere bedrijven. Imitantur bijvoorbeeld, een specialist in synthetische mineralen. En Escam, een producent van kweekvlees. Ze maken daar bitterballen en kunstnieren, allemaal in één gebouw.

Als ik bij de ingang van het MAP kom, positioneer ik me netjes voor de scanner en ik druk op de knop. Het rode licht van het apparaat glijdt over mijn gezicht. Een paar seconden blijft het stil, ik wacht geduldig af. Dan klinkt er een hard zoemgeluid.

TOEGANG GEWEIGERD.

Mijn wenkbrauwen schieten de lucht in. Nogmaals druk ik op de knop en ik laat mijn gezicht voor de tweede keer lezen. Weer dezelfde melding. Zacht vloekend gris ik mijn telefoon uit mijn zak. Ik kijk in de app en zoek het nummer van mijn stagebegeleider. Prosper, heet hij. Ik heb hem nog nooit ontmoet. Ik weet alleen dat hij vier jaar geleden zelf als stagiair is begonnen en nu al als behandelaar werkt. Best indrukwekkend.

‘Met Prosper.’ De stem klinkt ver weg en een beetje vermoeid.

‘Met Lucy Nova Smits,’ antwoord ik. ‘De nieuwe stagiair,’ voeg ik er na een korte stilte aan toe. Het voelt gek om mijn volledige naam te gebruiken, maar dat hoort denk ik, op een statige plek als deze.

‘Ja?’

‘De scanner laat me niet binnen,’ vertel ik aarzelend.

Er klinkt wat gerommel aan de andere kant van de lijn.

‘Heb je wel je digiprofiel aangemaakt?’ vraagt Prosper dan. Hij klinkt enigszins verveeld.

‘Natuurlijk,’ antwoord ik. Het was een heel gedoe, dat profiel. Donum wilde zo’n beetje alles van me weten. Er werd nog net niet gevraagd wat voor kleur ondergoed ik droeg.

‘Hm... Ze hebben vast weer een update gehad. Dan heeft dat ding soms kuren. Ik kom wel naar beneden.’ Prosper hangt op zonder gedag te zeggen.

Ik kijk om me heen en neem een diepe teug lucht. De zenuwen zijn er nog steeds. Mijn eerste échte werkdag. Hoelang heb ik hier wel niet naar uitgekeken? Een stage bij Donum, ik kan het nog steeds niet echt geloven.

Van een afstandje tuur ik naar het kolossale pand van mijn nieuwe werkgever. Een hoekig hagelwit pand met glanzende pilaren bij de ingang. De meeste verdiepingen hebben grote ramen, sommige geblindeerd. Aan de zijkant van het gebouw is een grote, transparante lift. Die schiet als een soort raket van beneden naar boven en weer terug.

Ik vang het geluid op van een lopende motor. Verderop komt er een auto aanrijden, een hele chique. De zwarte lak is zo glanzend dat het bijna pijn doet aan mijn ogen. De auto stopt ergens verderop bij de poort en vanaf de achterbank stapt een jongen uit. Hij is lang en mager, draagt een sportieve jas met een opvallende blauwe capuchon. De wagen scheurt weg met zo’n snelheid dat het wel een vluchtauto lijkt. Ik rol onwillekeurig met mijn ogen. Sommige types...

‘Lucy, toch?’

Ik draai me om. Ik zie het gezicht dat bij de stem door de telefoon hoort. Een smal gezicht, met enigszins ingevallen wangen, een forse neus en grote bruine ogen. De jongen steekt zijn hand naar me uit.

‘Prosper,’ stelt hij zich voor en hij schudt mijn hand. ‘Kom je mee naar binnen?’

‘Yes,’ zeg ik, een beetje overweldigd door zijn plotselinge introductie.

Prosper laat me binnen en na een milliseconde sluit de grote, intimiderende poort zich weer achter ons.

‘Je komt hier niet zomaar binnen,’ merk ik ongemakkelijk op.

Prosper knikt. ‘En ook niet zomaar buiten.’

Ik weet niet zeker of hij een grapje maakt, maar ik besluit voor de zekerheid een beetje – niet te overdreven – te glimlachen. Zwijgend loop ik Prosper achterna, richting de ingang van Donum. Nu gaat het echt beginnen.

HOOFDSTUK 2

PHILOU

Een dier dat gewond is, laat dat niet altijd merken. Soms houdt het zich juist stil, bang om gevonden te worden door de verkeerde partij. Als een prooidier verwond, ziek of zwak is, maakt het zich liever onzichtbaar. Dan kan het herstellen, voordat roofdieren het vinden. Ik leerde het vorig jaar nog bij biologies.

Dit dier houdt zich niet stil. Het piept en het kermt en ik kan de pijn die het lijdt horen in zijn hulproep. Maar dan, als ik het zie zitten, wordt het ineens doodstil. Een jong, wit konijn met rode vlekken in zijn vacht.

‘Kom maar, kleintje. Ik doe je geen kwaad...’ fluister ik.

Het konijn lijkt niet erg gerustgesteld. Zijn lichaam trilt. Misschien maak ik het dier bang, of trilt het door de pijn. Het kan het me niet vertellen.

Het is de eerste keer dat ik een konijn zie hier. Ik ontdekte dit stukje natuurgebied een jaar of vier geleden. Het is een mooie plek, erg rustig. Dat hier verderop een zendmast staat, die de registraties

van de tracker in mijn arm door de war schopt, is een leuke bijkomstigheid. Mijn ouders zeggen dat ze mijn locatie alleen checken in noodgevallen, bijvoorbeeld die keer dat ik een lekke band kreeg na het uitgaan en maar niet thuiskwam, maar ik weet dat ze stiekem veel vaker kijken. Plekken bezoeken waar mijn tracker storingen krijgt, is voor mij een vorm van stil protest.

Vroeger kwam ik hier vaak met Noud. Het was fijn om hier te zitten; Noud vond vooral de vogels leuk. Er leven niet veel vogels meer in de stad, op de meeste plekken is de lucht te vervuild, maar hier willen ze nog wel eens een pitstop maken. Musjes vooral, maar soms ook duiven, kauwen en eksters. Met Noud kon ik er uren naar kijken. Soms voerden we ze stukjes brood. Hij had een van de eksters tam weten te maken, die kwam hem soms cadeautjes brengen. Vaak waren het waardeloze dingen. Zilveren blikklipjes of aluminiumpapier. Maar één keer kwam het dier aan met een zilveren medaillon. Dat heeft hij daarna aan mij gegeven.

‘Je hoeft niet bang te zijn,’ fluister ik tegen het konijn. Ik kom een stukje dichterbij. Het konijntje begint nog heviger te trillen. Er zit een stuk prikkeldraad in zijn vacht. Waarschijnlijk heeft hij geprobeerd om ergens in te breken, of juist uit te breken. Hoe dan ook, het is hem duur komen te staan. Hij heeft een lelijke wond, vlak boven zijn linkerachterpoot.

Het dier blijft maar trillen. Waarschijnlijk heeft het een schok gekregen, besef ik dan. De meeste hekken in de buurt zijn elektrisch beveiligd. Ik kan het weten, mijn vader werkt voor het bedrijf dat die ondingen verkoopt. De hekken en een hele hoop andere onvriendelijke beveiligingsapparatuur.

‘En zie wat ervan komt,’ mompel ik als antwoord op mijn eigen gedachten.

Heel voorzichtig schuif ik dichters naar het beestje toe. Ik zal hem stevig beet moeten pakken, wil ik het prikkeldraad los kunnen maken. Hij zal het niet leuk vinden. Misschien zal hij denken dat ik de vijand ben.

Met een langzame, gecontroleerde beweging steek ik mijn hand uit. Juist op dat moment begint mijn horloge te piepen. Natuurlijk schrikt het konijn op en het schiet, nog steeds bloedend en hevig trillend, weg. Kuthorloge. Ik kijk op mijn scherm. Een bericht van mijn moeder.

Philou, kunnen we even praten zo?

Als ik thuiskom, zit mijn moeder al aan de keukentafel. Vroeger was ze bijna nooit thuis ’s middags, maar de laatste maanden wel. Ik denk dat het te maken heeft met wat we hier ‘het incident’ noemen. ‘Het incident’ heeft veel veranderd thuis.

‘Hoi Carmen,’ zeg ik als ik binnenkom. Mijn moeder vindt het niet leuk als ik haar bij haar voornaam noem, in plaats van mam. Daarom doe ik het regelmatig om haar te plagen.

‘Hi,’ zegt ze terug. Ik zie dat ze twijfelt of ze me iets zal vragen, uiteindelijk doet ze het toch. ‘Waar ben je geweest?’

‘Je weet wel. Een beetje scooters stelen en drugs dealen, *the usual*.’

Mijn moeder laat de ernstige uitdrukking op haar gezicht even los en glimlacht. ‘Ik had het kunnen weten.’

Ik pak een blikje frisdrank uit de koelkast, pak een glas en vul het met ijs uit de ijsmachine. Daarna giet ik er de inhoud van mijn blikje overheen. Ik denk dat ik straks een bad ga nemen en een film ga kijken. Iets zieligs, iets om hard bij te huilen.

‘Ik heb met Mila gesproken.’

Mila. Ik krijg de rillingen bij haar naam. Mila is mijn psycholoog. Ik bezoek haar sinds een paar maanden en bespreek van alles met haar. Veel dingen, heel veel dingen, maar niet het incident.

Ik ben niet zo gek op Mila. Mila is het type volwassene dat denkt nog in haar eigen jeugd te zijn. Ze draagt kleren die ik mensen op mijn school heb zien dragen en ze gebruikt woorden waarvan zij overduidelijk gelooft dat ze hip zijn. Chill, master en geniaal.

Laatst begon ze een ellenlang verhaal over haar vriend te vertellen. Ik denk dat zij denkt dat het helpt om op zo’n manier met mij te *bonden*, maar van mij mag ze ermee ophouden. Ik *bond* liever niet.

‘Met Mila? O, vet geniaal,’ reageer ik sarcastisch.

Mijn moeder frons haar wenkbrauwen. Ze snapt mijn sarcasme niet, maar ik heb geen zin om het uit te leggen.

‘Ze denkt dat het tijd is om naar een andere dokter over te stappen...’ zegt mijn moeder voorzichtig.

‘Of, *hear me out Carmen*... Ik ga niet meer naar een dokter. Wat denk je daarvan?’ Ik kijk mijn moeder hoopvol aan.

‘Ga je dan weer elke dag naar school? Kun je weer normaal slapen? En goed eten? Want als dat zo is, dan vind ik het prima.’

Mijn schouders spannen zich onbewust aan en ik voel een pijn-scheut door mijn nek schieten. Het antwoord is ‘nee’ op alle drie

de vragen, dat weet ik zelf ook wel.

‘Ik denk dat het je goed zal doen, Philou.’ Mijn moeder kijkt me hoopvol aan en ik voel een knoop in mijn maag die zich steeds strakker aantrekt.

‘Maar ik wil niet dat het goed gaat. Ik ga goed op ellende,’ reageer ik.

Mijn moeder lacht een ongemakkelijke lach. Ze is gewend aan mijn wijsneuzerige gedrag. Ik kan er niets aan doen. Hoe slechter ik me voel, hoe meer ik een comedyact opvoer. Toch is wat ik zeg niet eens helemaal een grap. Ergens wil ik me niet beter voelen. Want als ik me beter ga voelen, dan zou dat betekenen dat ik het verwerk. En als ik het verwerk, dan betekent het dat ik het loslaat. En ik wil het niet loslaten. Is dat zo raar?

‘We praten er later nog wel over, Phillie,’ zegt mam. En daarmee is de onderhandeling – in elk geval voorlopig – beëindigd.

HOOFDSTUK 3

LUCY

Het interieur van de kliniek ziet er precies zo uit als in de brochure. Alles is kleurig, vrolijk, uitgedacht. De muren en vloeren hebben in elke ruimte een andere pasteltint. Donum ziet er eigenlijk totaal niet uit als een medische kliniek, eerder als een gezellige beautysalon. In elke ruimte hangt een heerlijke zoete geur, die me aan toffees doet denken. En als ik om me heen kijk, zie ik overal decoraties. De opvallendste zijn de vele vissenkommen en aquariums. Ze zien er stuk voor stuk brandschoon uit. Iemand ververst het water vast elke dag. *Pfff, dat zal een fortuin kosten.*

Prosper zegt niet veel terwijl hij me rondleidt. Misschien heeft hij zijn dag niet. Of misschien is dit gewoon zijn karakter. Hoe dan ook: ik zal eraan moeten wennen. Hij is mijn stagebegeleider, ik ben van hem afhankelijk. Met minimale toelichting leidt hij me door de ontvangstruimte, wachtruimtes en intakekamers. De patiëntkamers, laboratoria en de behandelkamers mag ik pas zien in mijn tweede week, vertelt hij.

‘Waarom is dat?’ vraag ik nieuwsgierig.

‘Er vallen nogal eens stagiairs af,’ zegt hij. ‘Eerst even het kaf van het koren scheiden.’

Ik voel mijn keel droog worden. Shit, ik heb overal rondgeba-
zuind dat ik hier stage ga lopen, wat als ik er vervolgens na één
week uitgeschopt word? Dat mag ik niet laten gebeuren...

‘Heb je nog tips?’ vraag ik Prosper. Ik doe mijn best om niet
te gespannen te klinken. Wanhoop schrikt mensen af, dat is nu
eenmaal zo.

Prosper trekt zijn wenkbrauwen op. Zijn gezichtsuitdrukking is
moeilijk te lezen, dus ik weet niet precies wat zijn reactie betekent.

‘Hoe bedoel je?’ vraagt hij dan.

‘Om te mogen blijven,’ verduidelijk ik.

Prosper kijkt me een halve seconde aan en staart dan voor zich
uit. Hij zucht. ‘Hou Stettinga te vriend,’ zegt hij. ‘En stel niet te
veel vragen.’

Dan draait hij zich om en loopt verder. Ik loop hem vlug ach-
terna.

’s Middags tijdens de lunchpauze, zit ik aan tafel bij een aantal
andere stagiairs. Een paar jongens die elkaar kennen en zich ver-
der aan niemand hebben voorgesteld. Een meisje dat überhaupt
niks zegt, maar elk vrij moment direct haar VR-bril opzet. Ik
vermoed dat ze zit te gamen, want af en toe maakt ze vreemde
armbewegingen.

En dan is er Ioné. Ioné lijkt me aardig. Ze is even oud als ik,
achttien jaar, maar ze oogt erg volwassen. Ouder dan ik, vind ik.

Ioné is keurig gekleed, met een glanzende blouse en een kreukloze
pantalon. Aan haar voeten prijken glanzende lakschoenen. Ze ziet
er zo verzorgd uit dat ze zo uit de etalage van een dure boetiek lijkt
weggelopen.

Ioné praat veel, maar dat vind ik niet erg. Door al haar verhalen
hoef ik zelf weinig te vertellen en kan ik rustig eten.

‘Stettinga is een vriendin van mijn moeder. Ze hebben dezelfde
studie gedaan. Mam zegt dat Jet – oeps, ik bedoel dokter Stettinga –
vroeger helemaal niet zo’n studiebol was. Grappig, hè?’

Het verrast me niet dat Ioné hier via een connectie is gekomen.
Dat zal vast voor de meeste stagiairs gelden. Dat ik hier zonder
enkele hulp ben gekomen en alleen dankzij mijn goede cijfers en
motivatiebrief zit, houd ik voor me. Ik weet dat het iets is om trots
op te zijn, maar zo werkt dat in de praktijk niet. Mensen houden
van mensen die uit bekende kringen komen. Mensen die een naam
horen en zeggen: ‘O ja, die heeft golf met mijn vader gespeeld.’ Of:
‘Dat is een bekende van ons. Ze heeft bij mijn zus op de studen-
tenvereniging gezeten.’

Ik kan dat niet. Ik kan hoogstens zeggen dat mijn moeder voor
een van hun kennissen heeft schoongemaakt of dat mijn vader
ooit iemands tuin heeft onderhouden. Daar zijn mensen door-
gaans helaas minder van onder de indruk.

‘Ben jij al lang geïnteresseerd in dit werk?’ vraagt Ioné me dan.
Ik knik, opgewekt. Dit is een vraag waar ik wél iets mee kan.

‘Ik wist als kleuter al dat ik in het ziekenhuis wilde werken,’
vertel ik glimlachend. Het is waar, mijn moeder herinnert me er
vaak aan. Ze vertelt dat ik in groep vijf al een boek over anatomie

voor sinterklaas vroeg. Op tienjarige leeftijd wilde ik leren hoe ik een infuus moest inbrengen, zodat ik Pixie kon helpen als ze pijnstilling nodig had.

‘En jij, Fosse?’ vraagt Ioné dan, aan de jongen die iets verderop aan tafel zit. Hij zit wat voorovergebogen, zijn vest hangt losjes om zijn lijf. Ik herken de blauwe capuchon. *Aha, de jongen van de vluchtauto.*

‘Hè?’ vraagt hij, terwijl hij een van zijn oortjes uitdoet.

‘Of je al lang geïnteresseerd bent in moderne zorg?’

‘Ik ben er nu niet eens in geïnteresseerd,’ reageert hij droogjes.

Ioné valt stil. ‘O.’

Ik kijk naar Fosse, die spottend lacht. Ionés gezicht kleurt een beetje rood en ze rolt met haar ogen.

‘Heeft iemand zin om een rondje te lopen?’ vraag ik vlug, om het ongemak te doorbreken. Ik heb geen zin om op mijn eerste dag al tussen gekibbel te zitten.

Ioné reageert meteen. ‘Ik niet. Ik moet nog wat artikelen lezen. Had ik verteld dat ik al begonnen ben aan mijn stageverslag?’

Fosse zakt onderuit in zijn stoel. ‘Jeez meid, wacht anders effe je eerste dag af,’ mompelt hij. Dan draait hij zich met een zucht naar mij toe. ‘Ik ga wel met je mee.’

Shit.

Even later lopen we met zijn tweeën over het MAP-terrein. Het is rustig buiten. Hier en daar lopen werknemers, elk te herkennen aan hun eigen bedrijfskleur. De werknemers van Escam, het kweekvleesbedrijf, dragen roze. Een soort vleeskleurig roze.

Ik vind het er een beetje viezig uitzien, maar dat zal wel aan mij liggen.

Personeel van Imitantur, het mineralenbedrijf, draagt grijs. Ook zie ik mensen in donkerblauw, appeltjesgroen en paars. Werknemers van Donum dragen allemaal een stralend gele kleur. Iedere ‘rang’ heeft een eigen uniform. Receptionisten en ander ondersteunend personeel dragen een blazer, laboranten schorten en behandelaars lange doktersjassen. Zorgdragers, zoals verpleegkundigen hier genoemd worden, dragen glanzende blouses. En wij – de stagiaires – dragen nauwsluitende poloshirts. We hebben de onze nog niet gekregen, maar dat zal vast snel gebeuren. Ik hoop maar dat we de shirts niet zelf moeten betalen, ze zien er nogal duur uit.

‘Dus, waarom heb jij gekozen voor deze waanzinnige stageplek?’ vraagt Fosse. Zijn toon is overduidelijk sarcastisch.

Ik weet niet hoe ik moet reageren. Ik kan hem vertellen dat ik op mijn elfde iets over Donum zag in het nieuws en op dat moment besloot alles op alles te zetten om hier te werken. Dat ik mensen wil helpen. Dat ik elke dag meemaak hoe mijn zus lijdt en dat ik niemand zoiets gun. Dat klinieken zoals Donum de wereld een betere plek maken. Maar waarschijnlijk zal Fosse dan alleen maar de spot met me drijven.

‘Dat wilde ik net aan jou vragen,’ reageer ik daarom.

‘Pfff,’ Fosse slaakt een zucht. ‘Noodgedwongen, om eerlijk te zijn. Mijn ouders zeiden dat ik binnen twee maanden iets moest gaan doen met mijn leven, anders zouden ze de geldkraan dichtdraaien.’

‘En toen dacht je: ik kies maar even voor de meest gewilde stage die er is?’ vraag ik.